

1. Négy hónappal korábban

*„Mert te ilyen vagy s ők olyanok
és neki az érdeke más
s az igazság idegállapot
vagy megfogalmazás
s mert kint nem tetszik semmi sem
s mert győzni nem lehet a tömegen
s ami szabály, mind nélkülem
született:
ideje volna végre már
megszöknöm...”*

– Patrik!!

BAMM. Olyan erővel vágtam bele a falba, hogy az ujj-
perceimből kiserkedt a vér. Miért nem tudnak békén

hagyni? Csak húsz percet kértem, hogy még egyszer átismételhessek egy verset, de az anyám agya nem veszi be az ilyesmit. Most is azt hiszi, csak kockulok a szobámban, és bármikor megzavarhat.

– Mi van?!

– Most akkor jössz velünk?

Az ajtóhoz vágattam, feltéptem, és kikaplattam a konyhába. Most már úgymint mindegy.

– Hová?

Az anyám az asztal mellett állt, és épp a négyéves húgom álláról törölgette a baracklevet. Panka pár másodpercig megadóan tűrte, aztán tekeregni kezdett a széken.

– Én is megyek!

– Persze hogy jössz – borzolta meg a haját az anyám, a kezénél fogva lesegítette a székről, és finoman az előszoba felé taszította. – És minél gyorsabban bújssz bele a cipődbe, annál hamarabb indulunk el! A békás szandált vedd, meleg van.

Panka kiszáguldott, az anyám pedig csípőre tette a kezét, és kérdően rám meredt.

– Most miért vágysz ilyen képet? Azt mondtad, szólnunk, ha indulunk a plázába. Nadrágot akartál venni, nem?

– Te meg azt válaszoltad, még minimum fél óra, ezért mondtam, hogy húsz perc múlva lejövök – vág-

tam vissza, és elvettem a tálból egy barackot, de mielőtt beleharaphattam volna, kikapta a kezemből.

– Megmosni ki fogja? – nézett rám szemrehányóan, aztán lelötybölt a barackot a csap alatt, és visszaadta.

– Ha nem tűnt volna fel, legalább egy órája bezárkóztál.

– Mi? – Felpillantottam a faliórára, és rájöttem, hogy igaza van. Az a nyomorult vers... ha tudom, hogy ilyen nehéz, bele se kezdek. Az anyám halkán felsóhajtott, és elővett a szekrényből egy kötegni vászonszatyrot.

– Nem kéne ennyit gépezned...

– Ezt most el ne kezd, jó? – nyögtem fel. – Lövésed sincs, mit csinállok.

– De arról van, hogy én mit fogok csinálni, ha így beszélsz velem! – Elsietett mellettem, és közben figyelemztető pillantást vetett rám. – Apád is jön.

– Hogyhogy?

– Hamarabb elengedték. – Láttam, hogy örül. Én is örültem, pedig rohadtul nem kúl, hogy tizenhárom évesen a családommal töltöm a délutánt, zsíros pizzát tolok a pláza kaja részlegén, és végigállom, amíg a kergült anyám megveszi a negyvennyolcadik rózsaszín ruhát a még kergültebb húgomnak, miközben apámmal élő vállfaként funkcionálunk a „talán megveszszük”- és a „vigyük vissza a helyére”-cuccoknak. De olyan ritkán fordul elő, hogy ha gáz, ha nem, jólesik. Nem tudtam elrejteti a vigyoromat, mire anyámból

kirobbant a nevetés, belém karolt, és magával húzott az előszobába.

– Kiállok a kocsival, fél perc múlva kint legyetek!

– Ezzel bevágta maga mögött az ajtót. Belebújtam a cipőmbe, de közben, már szinte reflexből, a fél szemem Pankán tartottam. A húgom konzekvensen próbálta belegyömöszölni a bal lábát a jobbos szandálba – úgy koncentrált, hogy még a száját is nyitva felejtette.

– Nem jó. – Kibújtattam a lábfejét a bőr békafej és a pántok alól, és gyorsan ráhúztam a másikat. Így már nem kacsás. – Így kell.

– Így kell! – visszhangozta boldogan, és végre sikerült magára rángatnia a szandált. Panka hatalmas arc: állítom, ha nem szólok, addig ült volna a szőnyegen, míg bele nem passzírozza a lábát a rossz cipőbe, és akkor is ugyanilyen LOL-fejet vágott volna. Nagyon bírom.

Miközben kiballagtunk a kocsihoz, újra rájöttem, milyen szar környéken lakunk: a kukákban már megint csövesek turkáltak, derékig belelógva, hogy biztos elérjék az alját is, anyám pedig már oda se nézve intett nekik, hogy eszükbe ne jusson tarhálni. Én néha adok egy kis aprót, amikor úgy állok, vagy jó napom van, de a szüleimnek megvan róluk a véleménye, amit apám elég hangosan ki is szokott fejteni, ha szóba kerül. Általában nem szólok rá semmit. Egyszer dumáltam az egyikkel, aztán nekiadtam, ami még megmaradt

a kajámból, ő meg cserébe elmondta, hogy régebben tanár volt. Szerinte egy csomó tanár van az utcán, meg mindenféle bölcsészek, apám pont ezért akarja, hogy mérnök legyek.

– Vagy legalább informatikus – magyarázta századszor pár órával később. A farmeromat nagyjából fél perc alatt kiválasztottam, azóta pedig anyám egy hatalmas turkáló gyerekrészlegén szlalomozott Pankával, aki szabályosan úszott utána a levegőben. Asszem, a húgom nem élvezi ezt annyira, amennyire anyám hiszi. – Űgyis folyton a gép előtt ülsz.

– Ja. – Csak egy pillanatra sandítottam rá, aztán visszamerültem a telefonomba. Bence átküldte a Call of Duty új frissítését, de most nem volt kedvem zombikra vadászni. Elfordítottam az apámtól a telefont, mert nem akartam, hogy észrevegye, mit csinállok ahelyett, hogy rá figyelnek. Ahogy megmozdultam, a képernyő vízszintesbe fordult, és Bukowski verse, a *néha könnyebb mást megölni* betűi most jobban látszottak. Megint egy iszonyat nehéz vers. Minek választok folyton ilyeneket?

Mert Dina bogarat ültetett a fülembe, azért. Eleve nulla esélye van, hogy egy olyan nő, mint ő, egyáltalán szóba álljon velem, de hogy még meg is dicsért magyarára után, hogy milyen szépen mondtam fel az Ady-memoritert, tényleg full hihetetlen. Ez egy éve volt, Dinával azóta visszatértünk a szokásos „csá-csá”-szintre, én meg rájöttem, hogy szeretek szövege-

ket mondani. Megtanulom, aztán előadom őket ott-hon, a tükör előtt. Bencének persze nem említettem, mert rögtön lenyomott volna, hogy mi ez a buziskodás; igazából nem mondtam senkinek, ebből következik, hogy apámnak se, aki szintén seggbe rúgna, mert mér-nökség, meg informatikusság. Egyszer gondoltam rá, hogy megpendítem anyámnak, ő azért lazább eggyel, de végül nem mertem. Mit mondhatnék? Anya, arra gondoltam, hogy ha már olyan csórók vagyunk, hogy a plázában is csak a turkálóban meg a leértékelt áruknál tudunk nézelődni, és az okostelefonomat is használtan vettük, én valami olyan pályát választanék, ahol szövegekkel kell szöszölni, hogy tutira éhen haljak? Kajálná az ötletet, az biztos.

Különbem meg nem foghatom Dinára az egészet. Margónak is benne volt a keze, aki anyám gyerekkori barátjánője, és havonta minimum egy hétvégét nálunk tölt. Alapból elég fura, hogy negyvenéves létére egyedül él, és ottalvós bulikat rendez anyámmal, de valamiért ehhez huszonöt éve ragaszkodnak. Margó kiskorom óta folyton azzal jön, hogy milyen szép vagyok (hogy lehet már azt mondani egy fiúra, hogy szép?), és van valami „drámai” az arcomban, úgyhogy biztos színész leszek, filozófus vagy öngyilkos. Szép kilátások. Amíg Dina meg nem szólított, eleresztettem a fülem mellett az agymenéseit, de aztán a kettő valahogy összeért bennem, és azóta magolom a verseket, meg írom kifelé a

filmekből a jó dumákat, hátha hasznát veszem majd a felvételin. Már ha eljutok odáig, és nem lesz belőlem végül mégis informatikus (vagy öngyilkos). Igazából miért ne, legalább életemben először lenne lóvém.

– ...mert sokan közülük már az egyetem alatt munkát kapnak! – Az apám ezek szerint ugyanoda ért a gondolatmenetben, mint én. Újra biccentettem. Már vágom, hogy ilyenkor jobb, ha nem mondok semmit, úgyis bele van esve a saját hangjába. Különbem még ezzel együtt is eléggé rendben van szülőként, tolja a kis melóját (üzletvezető egy barkácsboltban), esténként hazajön, amilyen hamar csak tud, elvan a húgommal, néha belenéz a pályáimba – játszani sose mer, szerintem fél, hogy beég, pedig hívtam már. Aztán elolvassa az újságot, és döglik a tévé előtt, vagy anyámmal beszél. Alig dumálnak, de még így is sokat például a Bence szüleihez képest, akiknek konstans undor van a fejükön, ahányszor csak együtt látom őket, magukban viszont egész kibírhatóak, úgyhogy Bence az utóbbi időben már csak külön-külön mászkál velük, ha egyáltalán. Megértem.

Kezdett elzsibbadni a lábam, a fejem pedig zsongott apám hangjától. Felálltam, és nagyot nyújtóztam.

– Kicsit körbejárok, jó? – kérdeztem, ő pedig biccentett, és elővette a hátsó zsebéből a Képes Sportot. Többször kértem, hogy hordja már valami normálisabb helyen, de szerinte ott mindig kéznél van. Ja,

csak full prosztó, ahogy kinéz. Apám belemerült a kosáreredményekbe, én meg lassan elsétáltam a kirakatok előtt, miközben a vers egyik sorát ismételttem magamban: „milyen furcsa, nincs bennem félelem”. Bukowski zseniális arc volt, hogy ezt le bírta írni. Én nem tudom, milyen lehet, ha valakiben nincs félelem. Mármint az ember egy csomó mindentől fél, hogy börtönbe zárják, vagy lelövik az utcán, vagy nem lesz pénze, szóval az kajak fura lehet, hogy nem félsz semmitől az égvilágon. Bár Bukowskinak el is hiszem, folyton csak kefélt, drogozott meg verekedett, és még a sírjára is azt íratta, hogy „ne próbálkozz” – ehhez azért már eléggé ki kell ábrándulni mindenből.

– „Milyen furcsa, nincs bennem félelem, milyen furcsa...” – ízelgettem a sort halkán, miközben az embereket kerülgettem. Próbáltam úgy mondani, hogy ha kívülről nézném magam, elhiggyem magamnak, de rohadt nehéz volt, huszadszorra is úgy tűnt, mintha egy mosóporreklámot ismételtetnék. Megálltam, megragadtam a korlátot, és behunytam a szemem. Nincs semmi. Egyedül vagy. A melód szívás, vagy nincs is, a csajok szarnak rád, a családod elfordult tőled. Ha most meghalnál, egy lélek se lenne a temetéseden. Képzeld el! Képzeld el, és mondd ki...

– Szia!

Felpattant a szemem. Ugyanaz a gyilkos düh öntött

el, mint amikor anyám megzavart, de talán mégse küldhetek el mindenkit a francba. Lassan fordultam meg, hogy kicsit lehiggadjak, aztán a torkomra forrt a szó.

Dina hosszú, zöld ruhát viselt, de lehetett volna rajta akár szemeteszsák is. Iszonyat jó nő. Ezt még Győzőék is vágják, pedig nekik alapjáraton csak a plázacikákra van szemük, de Dina mellett egyszerűen nem lehet elmenni anélkül, hogy utána ne keresgélj egy óráig az állad. Amúgy az igazi neve Dorina, de azt nem bírja, úgymint megkért mindenkit, hogy hívjuk inkább Dinának. Szerintem is jobban illik hozzá.

– Te mit csinálsz? – kérdezte most. Mindig olyan kedvesen beszél velem, mintha érdekelném. Mintha bírna. Bár igazából mindenkivel kedves, szóval ez baromság. – Olyan volt, mintha le akarnál ugrani.

– Öh – próbáltam valami értékelhető választ összehozni –, pedig nem. Csak várom a... – Itt eldugultam. Ne legyenek már olyan gyík, hogy magamtól bevallom, a családommal plázázom végig a délutánt. Dina magasra húzta a szemöldökét, egészen a szőke frufruja alá.

– A barátnődet?

A mellette álló lányok felvihogtak. Az egyik az osztálytársunk, Enikő, a másikat sose láttam, de amikor a csajok így vihognak, olyan, mintha pucéron állnál előttük. Minek csinálják ezt folyton?

– A tesómat – nyögtem ki. Ha mákom van, nem kérdezi meg, hány éves az a bizonyos tesó. Szerencsére tényleg nem érdekelte ennyire, mert két kézzel megfogta a haját, és felemelte a tarkójáról, hogy megszellőztesse a nyakát (nálam közepes szívroham), aztán újra rám mosolygott.

– Mintha valamit mormoltál volna.

– Tessék?

– Az előbb – mutatott a korlátra. – Amikor Titanicosat játszottál. Mormoltál valamit.

– Biztos imádkozott – pukkadózott Enikő, aki, ha jól emlékszem, az elmúlt évben fél szót se szólt hozzám.

– Mormon vagy? A mormonok mormolnak?

– Hülye! – Dina elvigyorodott, aztán újra a szemembe nézett. Valahogy megnyugodtam a tekintetétől, de azonnal leállítottam magam. Ne álmodozz, a nő nem a te ligád. – Na, mindegy, csak azt akartam tudni, minden oké-e.

– Persze – bólintottam. Láttam, hogy indulni készül, és annyira akartam mondani még valamit, amitől érdekesnek tűnök, nem csak egy kreténnek, aki a pláza korlátját fogva csukott szemmel dűnnyög maga elé, de a látvány totál kiporszívózta az agyam. Dina még egyszer, utoljára rám mosolygott, aztán a lányokra nézett.

– Oké, akkor mehetünk?

– Na, végre! – fújta ki a levegőt Enikő, aztán oda se nézve felém intett. – Csá, Morgó!

Király, egy perc alatt mormonból Hófehérke törpéje lettem. Asszem, még kipréseltem magamból egy „sziasztok”-ot, de lehet, hogy erre se futotta, nem emlékszem. Csak az maradt meg, hogy a zöld ruha egyszer csak kikerült a látóteremből, én meg ott álltam egyedül a millió zsibongó ember között. Az üresnek hitt agyamból egyszer csak előtolakodott a Bukowski-verssor, és akkor végre rendesen ki tudtam mondani, olyan hangereővel, hogy többen is odakapták a fejüket: „milyen furcsa, nincs bennem félelem”.